

Cienījamās sievietes!

Sīrsnīgi apsveicam jūs 8. martā — Starptautiskajā sievietes dienā, visas pasaules darba sieviešu internacionālās solidaritātes dienā!

Šie svētki atnāk kopā ar pavasari, ar atjaunošni dabā. Ar dziļas mīlestības un pateicības jūtām pret sievieti — māti, darba darītāju, patrioti — mūsu valsti atzīmējam šos pavasara svētkus. Šogad tiem ir īpaša nozīme — Sieviešu dienu svinam Lielā Oktobra 70. gadskārtas gadā.

Lielā Oktobra sociālistiskā revolūcija ne tikai pamato izmaiņu priekšstatu par sievietes sociālo lomu, bet arī reāli deva iespēju būt sievietei savā likteņa noteicējai, savas valsts saimniecei.

Ar lepnuma jūtām mēs vēlamies pie visām mūsu rajona pilsētu un ciemu darba darītājām, kuras ar sirdi un prātu atbalsta partijas idejas, cenšas dot pēc iespējas lielāku ieguldījumu PSKP XXVII kongresa lēmumu īstenošanā, sasniegt augstus darba rezultātus visās tautas saimniecības nozarēs.

Mūsu rajona daudzas darba darītājas saņēmušas augstus Dzmitenes apbalvojumus. Viņu vidū — kolektīvu vadītājas, strādnieces un kolhoznieces, skolotājas, citu profesiju pārstāves. Viņu vidū — sovhoza «Agļona» piļu fermas brigādiere Sociālistiskā Darba Varone M. Rivare, M. Gorkija kolhoza priekšsēdētāja J. Stikāne, agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» govju mehanizētās slaukšanas meistare V. Sidorova, PSRS Tautas skolotāja J. Vilmane, Līvānu zonālās slimnīcas iecirkņa pediatre B. Platāce. Lielu ieguldījumu mūsu rajona sievietes dod kultūras dzīvē, tirdzniecībā, sadzīves pakalpojumu un citās sfērās. Paldies jums par to!

Lai jūsu darbs ir vēl ražīgāks, lai vēl spēcīgāk skan jūsu balss cīņā par mieru!

Ar saliedētību, ar radošiem meklējumiem un jauniem panākumiem sagaidīsim Lielā Oktobra jubileju, kura idejas dzīvo mūsu sirdīs un pārņem mūsu iecerēs un darbos!

LATVIJAS KP RAJONA KOMITEJA

RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES IZPILDKOMITEJA

LLKS RAJONA KOMITEJA

Čaklā trijotne

Agļonas padomju saimniecības lopkopēji kopumā nevar lepoties ar augstiem izslaukumiem no savām brūnajām, tomēr ļoti darba darītāji ir arī pie mums. Soreiz gribu pastāstīt par Terehovas novietni. Govju mehanizētās slaukšanas operatore tur kopj 94 govus. Gadu no gada šīs novietnes meistares gūst labākos panākumus saimniecībā.

No Agļonas padomju saimniecības izveidošanas pirmās dienas par slaucējām Terehovā strādā Jevdokija Sumška, Bronislava Bartuša un Janīna Bartuša. Jau divdesmit septiņo gadu šī trijotne saliedēti un draudzīgi ik dienas veic lopkopēja sūro darbu.

Arī divpadsmitās piegādes pirmajā gadā Terehovā sasniegti ļoti rezultāti. Bronislava Bartuša no savas grupas govīm vidēji izslauca 4276 kilogramus piena, Jevdokija Sumška — 4107 kilogramus. Arī Janīnai Bartušai tikai nedaudz pietrūka līdz četriem tūkstošiem.

Sekmīgi uzsāks 1987. gads. Šis ziemas bargajos apstākļos Terehovas fermas slaucējas janvārī un februārī no savām govīm diennaktī ieguva vidēji 10 līdz

8. martā — Starptautiskā sieviešu diena

VISU ZEMJU PROLETĀRIEĪ, SAVIENOJĪETIES!

LENINA KAROGS

LATVIJAS KOMUNISTI/KĀ/ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta

Nr. 29 (5568)

Sestdien, 1987. gada 7. martā

Maksā 3 kap.

Možu garu, sabiedrisku aktivitāti!

Preiļu pilsētas kara un darba veterānu padome divdesmit trīs cilvēku sastāvā izvēlēja nesen. Mūsu redzeslokā ir gan tie pensionāri, kuri atrodas pilnībā atpūtā, gan strādājošie. Jāuzteic «Lauktechnikas», rajona sadzīves pakalpojumu kombināta, «Latvijas agroķīmijas» rajona apvienības, rajona poliklīnikas administrācija un arodkomitejas, kur rūpējas par gados vecāku cilvēku iekārtošanu darbā un viņiem atbilstošu darba apstākļu nodrošināšanu.

Kopā ar rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas sociālās nodrošināšanas nodaļu apsekojam tos gados vecos cilvēkus, kuriem nav apgādnieku, interesējamies par vieniņo māšu sadzīves apstākļiem. Īpašas rūpes mums ir par personālo pensionāru nodrošināšanu.

Īpaši aktīvi darbojas L. Miceviča, P. Kostko, A. Straute, I. Anīstratova, Z. Tarasova un citi aktivisti.

Preiļu pilsētas kara un darba veterānu padome apsveic visas pensionāres Starptautiskajā sievietes dienā un novēl labu veselību, sabiedrisku aktivitāti.

L. VINOKUROVA,

Preiļu pilsētas kara un darba veterānu padomes priekšsēdētāja

Pareizais dzīves ceļš



Preiļu trikotāžas fabrikas ceturtais kategorijas šuvējas motoristes Ināras Upenieces biogrāfija samērā īsa. Vispirms mācījies vidusskolā, vēlāk Rīgas 16. profesionāli tehniskajā skolā, kur ieguvusi sieviešu kleitu drēbnieces profesiju. Atgriezies dzimtajā pilsētā, Ināra devās uz trikotāžas fabrikas kadru daļu.

— Gribu strādāt par šuvēju motoristi, darīt sabiedrībai derīgu darbu.

— Labas strādnieces mums vajadzīgas. Bet — vai jūs nenozēlosiet, ka, pēc profesijas būdama drēbniece, tagad kļūstiet šūšanas rūpniecības darbiniece? Vai pēc pāris gadiem nebēgsiet prom? Vai darbs ražošanā neapniks?

— Domāju, ka ne. Kolektīvs šeit draudzīgs, saliedēts, darba apstākļi ļoti labi. Māc bažas tikai par vienu — vai tikšu galā ar darbu. Fabrikā taču ir ne mazums pieredzējušu strādnieču.

Meitene bažījās velti. Ne jau uzreiz un ne viss padevās tā, kā gribējās. Taču jaunajai strādnie-

cei piemita liels gribasspēks, uzņēmība un neatlaidība, un drīz vien visi šķietami nepārvaramie šķēršļi, kas traucēja viņas profesionālajai izaugsmei, tika nobīdīti pie malas. Maņas uzdevums izpildīts par 100, 120, 125 procentiem, taču tas ir tikai pirmais šīs izaugsmes posms. Pašlaik amata meistare tiek galā ar normu ne vairs 125, bet gan 150, pat 160 — 170 procentu apmērā! Profesionālais meistarīgums paver ceļu uz jauniem sasniegumiem: pavisam reāla ir Ināras Upenieces apņemšanās izpildīt piegādes divu gadu uzdevumus līdz Lielā Oktobra 70. gadadienai.

...Ienācis ceļā, ieraudzīju spoži apgaismotu, plašu ražošanas telpu. Strādnieces, darbotamās ar šujmašīnām, nesteidzīgi, toties precīzi veica katru savu operāciju. Centās visas. Taču, piegājis pie stenda, kurā atspoguļoti sociālistiskās sacensības rezultāti, redzēju, ka ne visas šuvējas spēj izpildīt maņas uzdevumu par 100 procentiem. Jā, tikt galā ar

plānu un gādāt, lai produkcijai būtu tikai augsta kvalitāte, — šis uzdevums nav no vieglajiem. Plāns un kvalitāte — tas nav tikai vēlamais, tā ir stingra prasība, pienākums, kuru uzliek laiks, pārkārtošanās, paātrinājums. Šodien tikai katrs otrais izstrādājums fabrikā tiek marķēts ar indeksu «N». Reizēm gādās arī brāķis. Tiesa, šogad paredzēts atjaunot vienu trešdaļu no sporta kostīmu sortimenta. Jauni modeļi priecēs gan bērnus, gan pieaugušos. Iepilnāts ievērojami paaugstināt darba ražīgumu, produkcijas kvalitāti un lietderības koeficientu, pazemināt tās pašizmaksu, virs plāna izgatavot izstrādājumus 50 tūkstoš rubļu vērtībā.

Lai plānoto varētu sekmīgi īstenot, ik dienas jāveic jauni radoši meklējumi, kas pavērtu iespēju izmantot ražošanā aizvien jaunās rezerves. Apsverot šo jautājumu, Ināra Upeniece runā par nepieciešamību paaugstināt šuvēju motoristu kvalifikāciju, izstrādāt plānus, kas liktu efektīvāk ekonomēt gan diegus, audumus un citus materiālus, gan elektroenerģiju un kurināmo, gan darba laiku.

Inārai, PSKP biedru kandidātei, aktīvai «Komjaunatnes starmeša» veidotājai, tautas kontrolierei, liekas nesaprotami, kā šuvējas var atļauties izniekot darba laiku, dīki sēdēt pie šujmašīnas un tēlot, ka čakli strādā. Vai arī nokavēt maņas sākumu, pirms darba laika beigām pamanīties paklusām, meistaram vai brigadierim neredzot, ātrāk pamest savas darba vietas. Tieši tāpēc Ināra Upeniece kopā ar tautas kontrolieriem Veru Vasiljevu, Taisiju Carnovu, Kiru Skobejevu, Rihardu Romanovski un citiem organizē pārbaudes un reidus, fiksē darba laika zudumu cēloņus, atrod arī darba un tehnoloģiskās disciplīnas pārkāpējus. Pēc šādiem reidiem parādās kaujinieciski, trāpīgi «zibeņi».

(Nobeigums 2. lappusē.)



Teicami strādā Daugavpils tehniskās inventarizācijas biroja Preiļu grupas kolektīvs — pagājušajā gadā visos ceturkšņos uzvarēts sociālistiskajā sacensībā. Paveikti darbi 41 tūkstoša rubļu vērtībā (plāns izpildīts par 105 procentiem).

Šis čaklais kolektīvs ir visstākais sieviešu kolektīvs. Un, iespējams, tāpēc arī darbs tik labi soks.

Vairāk nekā desmit gadus grupu vada Leonīne Fuvāciete. Liela pieredze ir vecākajām tehniķēm Terēzijai Geidai un Marijai Verzei,

centīgās ir tehniķes Alina Paradnika, Marija Plivda, Genovefa Sudarenko, Inese Ivčenko, Feoniļa Cabanuka.

Galvenais uzdevums — lauku māju inventarizācija, plānu sastādīšana par komunikācijām, dažādi pasūtījumi, kurus dod rūpniecības uzņēmumi un arī ledzīvotāji.

ATTELĀ: (no kreisās) G. Sudarenko, M. Verze, A. Paradnika un I. Ivčenko apspriež kārtējos uzdevumus.

J. SILICKA teksts un foto

IEDZIVOTĀJU ZINĀŠANAI

1987. gada 10. martā pulksten 18.00 rajona izpildkomiteja republikas veselības aizsardzības ministra pirmais vietnieks Vjačeslavs Derkačs pieņems apmeklētājus.

Uz pieņemšanu iepriekš var pieteikties pa telefonu 22256 vai arī personīgi rajona izpildkomitejā.

Pareizais dzīves ceļš

(Nobelqums. Sākums 1. lappusē.)

Kritikas bultas adresētas tiem, kuri vēl nav labojušies, nav mainījuši savu attieksmi pret ražošanu. Ināra uzskata, ka tikai ar sārtas palīdzību vien vajadzīgo rezultātu nepanākt. Jāsniedz praktiska palīdzība, jāuzaicina uz atklātu, vaļsirdīgu sarunu šie atpalcēji un brākdari.

Piemēram, šuvējam motoristei Valentīnai Gurgonei neveicās ar apkaklišu darināšanu: te šuve nelīdzena, te detaļu izvietojums nav simetrisks. Darbāudinātāji parādīja, kā šo operāciju var veikt daudz kvalitatīvāk, un tagad stāvoklis ir normalizējies.

Ināra Upeniece — darboties nerimstošs, radošs cilvēks. Arī autoritatīvs. Ināras teiktajā vienmēr ieklausās tie brigādes padomes locekļi, kuri tiesīgi noteikt strādnieka mēneša izpelņu atbilstoši viņu ieguldītā darba koeficientam. Stimulējot pirmrindniekus, kā arī neizmaksājot daļu premiālo piemaksu atpalcējiem un brākdariem, brigādes padomes panāk visas brigādes darba ražīguma un kvalitātes paaugstinājumu.

Fabrikas kolektīvs nolēmis nepastāties pie jau sasniegtā, ar katru mēnesi jāpanāk aizvien augstāki rezultāti tieši ražošanas efektivitātes sfērā. Protams, šajā darbā jābalstās uz sociālistiskās sacensības pirmrindniekiem, uz līderiem darba triecienieku kustībā, kura noris ar devīzi «Istenosim piecgades divu gadu uzdevumus līdz Lielā Oktobra 70. gadadienai».

Nesen viena no fabriku brigādēm nolēmusi atbalstīt Daugavpils pievadkēžu rūpnīcas strādnieku iniciatīvu un uzņemties kolektīvu materiālo un morālo atbildību par darba disciplīnas un sabiedriskās kārtības nostiprināšanu. Runājot par šīs darba tradīcijas aizsākumiem, Ināra Upeniece izsaka arī savu priekšlikumu: proti, lai fabrikas partijas birojs un administrācija ievirzītu šo iniciatīvu plašākā gultnē un sniegtu pastāvīgu atbalstu.

Lūk, tā, apsteidzot laiku, pārkārtot savu darbu un palīdzot arī citiem — Preiļu trikotāžas fabrikā savas darba dienas aizvada sociālistiskās sacensības līdere Ināra Upeniece. Bijusi komjauniete, nākamā komuniste. Meitene ar labestīgām acīm un gaišu smaīdu. Agri zaudējusi māti, viņa ar divkāršu gādību aprūpē savu slimo tēvu, Lielā Tēviņas kara invalīdu. Kara veterāns Juliāns Upenieks var lepoties ar savu meitu. Viņa ģimenē izaudzis labs cilvēks un teicams strādnieks.

Z. BURIJS

CILVĒKS un DARBS



LILIJĀ PANKOVA strādā Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombinātā jau desmit gadus, astoņus no tiem — par iecirkņa meistari. Uzreiz jāteic, ka darbs te smags un nav pārāk maigs un tīrs, taču sievietes grūtību nebaudās. Šajā pašā L. Pankovas aprūpētajā māla pārstrādes iecirknī sparīgi rosās Efimija Lahancika, Antonija Deiko, Tekla Millere. Varam patiesi sacīt: «Vīri, turiet savām sievietēm līdz!».

Un vēl — sievietes arī ir aktīvākas sabiedriskajā dzīvē. Lūk, L. Pankova vada kļeģu ceļa kvalitātes iniciatīvas grupu, aktīvi iesaistās sanitārās kopas darbā. Uzskaitījumu varētu turpināt.



ANTONĪNA STRODE strādā sakaru sistēmā jau 19 gadus. Pašlaik viņa veic pārvedumu kontroles operators pienākumus. Strādā rūpīgi, visu dara pēc labākās sirdsapziņas. Ir prasīga gan attiecībā pret sevi, gan pret padotajiem. Komunistiskā darba triecieniece. Par rezultātiem, kas gūti 1986. gada sociālistiskajā sacensībā, A. Strodei piešķirts goda nosaukums «Labākais sakaru operators». Arī 1987. gadam pieņemtas saistības sakarniece pilda sekmīgi. Sarunā viņa bija atklāta: «Gribu godam sagaidīt Lielā Oktobra 70. gadadienu, dot savu ieguldījumu PSKP XXVII kongresa un PSKP CK janvāra (1987. g.) Plēnuma lēmumu īstenošanā!».

Ja jūsu telegrammas acumirklīgi tiek pieņemtas un nosūtītas adresātam, tas ir arī TATJANAS PETROVAS nopelns.

1973. gadā pabeigusi Preiļu vidusskolu, viņa atnākusi uz sakaru mežglu un paziņojusi:

— Gribu pie jums strādāt!

Par viņas pirmo darbāudinātāju kļuva Nina Grigorjeva. Līdz pat šai dienai Tatjana ir pateicīga savai skolotājai.

Strādājot par telegrāfisti, T. Petrova sasniedza augstu profesionālo meistarību. Viņa apbalvota ar vairākiem Goda rakstiem, kļuvusi labākā savā specialitātē sakaru mežglā ietvaros. 1985. gadā telegrāfistu republikāniskajā konkursā ieguva godpilno otro vietu.

Komunistiskā darba triecieniece T. Petrova šodien ir par godu Lielā Oktobra 70. gadadienai organizētās sociālistiskās sacensības priekšgalā.

J. ZANDES foto

Ne katram ticis šis talants



Jā, kumelišu un piparmētru tēju Ipatņejo garšu var atšķirt uzreiz no citām, bet sazin nu, vai šis medainais aromāts nāk no vīgrīzi vai varbūt no asinszāļu uzlējuma? Un par to, ka liepziedi — pirmās zāles pret saaukstēšanos — zinās katrs, bet par pelašķu iedarbību pret klepu?..

Šī neparastā zāļu tēju degustācija notika... vīriešu konferencē, ko rīkoja Līvānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas sievietes padome un, starp citu, saņēma daudz atzinīgu vārdus. Bet ierosme nāca no tā, ka uz rūpnīcu gatavojās atbraukt narkologs E. Brokāns. Taču savākt vīriešu auditoriju uz tām kutelīgajām tēmām, ko šis ārsts risina, parasti ir visai grūti. Tad sievietes ķērās pie mazas viltības — organizēja konferenci «Meli un patiesība par alkoholu», izsūtīja katram gliu ielūgumu, sarīkoja arī sevišķu atsaucību guvušo foto albumu un grāmatu par fotomākslu izstādi, pārrunas. Zāle bija pilna.

Sieviešu padome šajā uzņēmumā — viena no vadošajām sabiedriskajām organizācijām, taču darbojas ciešā saistībā ar ardo-komiteju un ar simtprocentīgu administrācijas atbalstu, bez kā, protams, būtu neiespējami veikt visu iecerēto.

Anitas Auzānes vadībā sievietes padomē viņas ir vēl astoņas. Lieliski pārzina visu — cik ģimeņu, cik no tām ar daudziem bērniem, cik vientuļo māšu, šķirtenu, cik un kurās skolās mācās «rūpnīcas bērni», cik tālu pāvirzījušies dzīvokļu piešķiršanas rinda daudz bērnu ģimenēm. Starp citu, kad otrajā ceturksnī jaunajā mājā divas kuplas ģimenes saņēms dzīvokļu atslēgas, rindā paliks... divas saimītes. Jāpiebilst, ka par daudz bērnu ģimeni te atzīst jau to, kurā parādās trešā atvasīte.

Stipra ģimene. Šis ir galvenais virziens, kurā strādā uzņēmuma aktīvistes, ko par galveno uzdevumu atzina arī republikas un Vissavienības sievietes padomju konferences. Gadu gaitā rūpnīcā izveidojušās tradīcijas, kurās aktīvi piedalās visa ģimene un kuru organizēšana uzticēta sievietes padomei: bērnbības svētki, Jaungada eglīte, sporta svētki stadionā «Kīmiķu dienā», rotaļu pēcpusdienas, ģimeņu ziemas sporta svētki. Tāpat regulāras izstādes, sievietes konferences, tikšanās ar

sabiedrībā populāriem cilvēkiem, piemēram, rakstnieci M. Kosteņecku.

Konferencēs piedalās Līvānu skolu pedagogi, un vispār šiem pasākumiem nebūt nav izklaidējošs raksturs. Te runā par nopietnām lietām. Piemēram, pirms trim gadiem sievietes izteica vēlēšanos strādāt pēc pārkārtota darba laika grafika — lai strādājošās sestdienas nebūtu jāat-rauj ģimenei. Rūpnīcas administrācija un ardo-komiteja bija pre-timnākošas, un rezultātā gadā vidēji iegūstam papildus sešas brīvdienas, kas nav mazsvarīgi ģimeņu mātēm. Tāpat arī uz vēlēšanos noorganizēt dārkopības kooperatīvu, kur kopā ar bērniem, dzīvesbiedriem audzinoši un materiāli izdevīgi pavadīt laiku, administrācijas attieksme bija pozitīva. Uzņēmumam ir savs palīgsaimniecība. Produktus piegādājot ēdnīcai, tika atrasta iespēja pirmām kārtām ar gaļu periodiski nodrošināt daudz bērnu ģimenes.

Visgrūtāk lauzt iesīkstējušus ieradumus — nodrošināt iespēju ar daļēji apmaksātu ceļazīmi ekskursijās piedalīties bērniem. Ne visiem un ne vienmēr ir iespējas mēnesi pavadīt atpūtas namos, bet vairākdienu ekskursijās, kas paredzētas ģimeņu iespējām, nereti nākas doties vienam no dzīvesbiedriem, jo otram pa to laiku jāpieskata bērni, pret kuru līdzbraukšanu uz atvieglotiem noteikumiem pārējie balsojuši pretī.

Rūpnīcas sievietes labprāt izmanto partijas un valdības lēmumus, tas ir, atvaļinājumu mazuļu kopšanai līdz pusotra gada vecumam. Nav šeit tādu vieglprāšu, kas no tā atteiktos, zinot, cik mazuļa pilnvērtīgai attīstībai tieši šajā vecumā ir svarīgi mātes un bērna emocionālie kontakti. Ja ir divi bērni līdz 12 gadu vecumam, izmanto tiesības uz bezalgas atvaļinājumu. Sievietes var mainīt savu darba dienas laiku, vai arī strādāt nepilnu dienu val nedēļu, ja tas vajadzīgs ģimenes stiprināšanai.

Nelabvēlīgu ģimeņu, ja vadās pēc izplatītākajiem atlasas principiem (dzeršana, bērnu nekopšana, amoralitāte utt.), pēc kuriem šīs ģimenes noteic, šajā kolektīvā nav. No vienas puses te liela nozīme tam, ka rūpnīcas ražošanas specifika prasa samērā

augstu izglītības līmeni. No otras puses, pat jau pie mazākajām ģimenes «slimības» pazīmēm sākas stiprs profilakses darbs. Līvāna ražotāji, domāju, ir vienīgais kolektīvs rajonā, kur darba pirmrindnieka gods un slava netiks ņemti vērā, ja viņa bērns skolā slikti mācīsies vai uzvedīsies. Pavisam svaigs piemērs: pērnā gada nogalē, ja viņa bērns lemts par tā sauktās trīspadsmitās algas palielināšanu, divām sievietēm no 1. ceha šī summa netika palielināta, jo viņu bērni nepēina labus vārdus. Abas materiāli labi situētās ģimenes naudas zaudējumu, protams, izjuta ne sevišķi stipri, toties kauns gan bija. Par bērnu nodarbinātību vasa sievietes padomei ir atsevišķa rūpe. Tradicionālie LOTOSI ir lietas vieglākā puse. Sarežģītāka (tomēr ik reizes padarīta) ir bērnu iekārtošana darbā individuāli. Uzņēmuma visu gadu gājumu sevišķīgajai pusei ir augsts tikumiskais līmenis.

— Mūsu sievas, — saka A. Auzāne, — nolīcētu tādu būtni, ja mūsu vidū atrastos, kura atteikusi no sava bērniņa un atstājusi to valsts apgādībā.

Patī Anita — triju dēlu māte. Sievietes padomes locekļiem — vidēji katrai pa diviem pēcnācējiem. Tāpēc viņas tik saprotoši un iejūtīgi māk uzklaustīt ikvienu, kam grūtāk klājas, spēj just līdzī bēdās. Un jāteic, ka tas patiešām ir talants, kas mūsdienās ne katram dots...

L. SILA

ATTĒLĀ: sievietes padomes priekšsēdētāja Anita Auzāne (trešā no kreisās) uz fotografēšanu savākt tikai pusi no padomes: Klaudiju Kuharecu, Anitu Kaļvāni un Lidiju Dekterjovu. Bet visu, par ko stāstījām, visu, par ko rūpnīcas sievietes padomei piešķirts republikas sievietes padomes Goda raksts, kā arī rajona mēroga apbalvojumi, tāpat pāldzējušas veikt ilggadīgās šīs sabiedriskā pienākuma darītājas Irēna Sedvalde, Margrieta Endzele, Mironija Ozoliņa, Stasija Lipska un Nina Dzene.

J. SALNAVIEŠA foto

„Te — mana pasaule“

Preiļu poliklīnikas ceturtajā stāvā ir laboratorija — ārstes Anastasijas Kotovas darba vieta. Te strādā saliedēts un darbīgs kolektīvs. Tikai sievietes.

Rajona galvenā ārsta vietnieka Jura Urtāna atzinums:

— Laboratorijas dienests ir ļoti būtisks. Tas nodrošina visu pārējo medicīnu normālu darbu. Un jebkurā diennaktī stundā. Laborantiem tagad darba apjoms palielinājies, jo sāka iedzīvotāju vispārējā dispanserizācija.

A. Kotova stāsta:

— Katru dienu izdarām apmēram tūkstoš dažādu analīžu. Jūtami, it kā sēdētu pie konveijera. Liela slodze.

Laboratorijas vadību A. Kotova uzņēmās 1975. gadā. Te jau strādāja pieredzējusi Janīna Ziemele, drīz atnāca Valija Strode. Šis bija kolektīva sākums. Pirms

četriem gadiem piepulcējās vēl trīs jaunas darbinieces. Un šodien — laboratorijas kolektīvam ir sava īpaša iezīme: te neplāpā, neaprunā, te nenoskaidro attiecības, bet godīgi strādā.

Un ārste A. Kotova saka:

— Te ir mana pasaule. Liekas, ka nekur citur nevar būt labāk.

— Mana otra liela mīlestība ir grāmatas, — turpina stāstījumu daktere. — Medicīnas zinātne attīstās, un ir jābūt lietas kursā par visu jauno. Uz kuriem jau vienmēr neizbraukāsi. Bet atslodzi nerviem dod daiļliteratūra, īpaši deža.

Tātad — darbs un mācības, un garīgā bagātināšanās. Lai gūtu pats un tad spētu dot citiem. Vispirms jau meitai Signei — 7. klases skolniecei.

V. ROMANOVSKIS



KAD AR LAIMU RUNĀŠOS...

PLŪST sena latgaliešu melodija. Smeldzīga, skumja, kā jau visas kāzu dziesmas. Vārdi pavisam vienkārši. Dziedātājas dzied par pirmo dienu un otrdienu, kuras meitām ir puķu dienas. Pirmdienā rozēs sēj, otrdienā — magones. Trešdien tēvs kāzu alu dara, «es iudīpa nesiejeņa». Ceturtdien braucieni uz tirgu pēc zīļu vainadziņa. Piekdien mātē saliek pūru. Bet tad —

«Sasto dīneņa nūguoja
Ar Laimu runojūti...»
Dziesmas kulminācija, centrs. Rindas, ko parasti dziedātājas dzied pusbalsi, bet ar tādu iedvesmu, ka klausītājiem nereti asaras acīs... Pajautāju reiz vienai daiņotājai no kora par šī brīža izjūtām.

— Nezinu, cik reizes to esam dziedājuši, — viņa teica, — bet vienmēr šajā vietā it kā skudriņas pa muguru tekā...
— Kā tu domā, par ko līgava runā ar Laimu?
— Ir brīdis, kad uz spēles likts viss. Jaunības bezrūpība, vecāku aizbildniecība, dzimtas pamjūtas izjūta. Tas viss jau ir pārsvītrots, tā vairs nav. Kas priekšā? Sobrīd — pilnīga neziņa. Rītdienas vēl nav...

Kura kuru gāja meklēt? Vai Laima pati pie jaunības, vai otrādi? Par ko viņas runāja? Dziesmā par to vairs nav ne vārda. Mūsu vecmāmiņām būs bijis skaidrs, ko no Laimas izūgties: svētību mājai, dārzam, apcirķu bagātību klētīs un šūpuļa bagātību istabās, satīcību ilgam mūžam. Laima būs mācījusī, ka svētība nāks no pašas labas sirds un čaklām rokām...

Bija gadi, galvenokārt starp sešdesmitajiem un septiņdesmitajiem gadiem, kad vērtību mērs, pie kā sievietei pielīdzināt savu dzīvi, un orientieri bija visai vīrišķīgi — pēc iespējas augstāku sabiedrisko aktivitāti, pēc iespējas mazāk krāmēšanos ar autiņiem, mežģīnītēm, pannām. Jau skolas solos toreizējās pusaudzes

tika pārliecinātas — dzīve nav «jāaprok» mājās, pie plīts, pie veļas bļodas, pie adīkļa. Bērnu izaudzinās, vispirms no dažu mēnešu vecuma — silīte, tad bērnu dārzā, pēcāk skolas, sabiedrība. Viņām — daudz cēlāki uzdevumi. Prom no mietpilsonības! Diemžēl šie gadi bija cēlonis tiem bēdīgi slavenajiem rezultātiem, ko nesa astoņdesmitie gadi: neprātīgi lielais šķirto laulību skaits, jo izrādījās, ka sešdesmito gadu padzīvētājiem — tagadējās ģimenes mātes absolūti nav sagatavotas šai misijai. Vai tad kāda gribēja klausīties kaut vai savas mātes vārgajos mēģinājumos sniegt pamācības? Pat vienā otrā leņķī rādījās rakstnieku darbā sajūsmīgi tika klāstīts, cik grūti galvenajam varonim pieciest drēbīšu mazgāšanu un putrīnu vārīšanu iegrīmušo dzīvesbiedri un kādu atvieglojumu viņš izjūt, nonācis sabiedriskās aktivitātes sirdī un... pasē. Pie sievietes, kuru nevalda mietpilsoniskais ģimeniskums.

— Kaut arī pašlaik ģimenes jēdziens ir atgriezies savās stiprajās pozīcijās, — saka Līvānu 1. vidusskolas darbmācības skolotāja Lidija Kalinka, — tomēr šos sešdesmitos gadus var izjust vēl tagad. Tieši šo sievietu meitas pašlaik ir pusaudzes, ar kurām nākas nodarboties arī man. Neviena vien viņu māte man stāsta, ka reizē ar meitu mācoties šūt vai adīt pēc tās programmas, kas pašlaik meiteņu darbmācībā ieviesta skolās. Bez tam — šīs meitenes ir mazāk rokdarbus mīlošas, jo nav radušas redzēt, ka viņu mātes sēdētu pie adīkļiem. Vairāk izņemot pavisam nepieciešamos zekus un cimdu pārus visvienkāršākajos rakstos. Tāpat viņu mātes drīzāk laiku pavada ikdienišķās plāpās ar kaimiņiem vai pie televizora, nevis ar spodrūvumu rokās. Vai skolotāja tad viena spēis meitenes nosēdināt pie baltajiem izšuvumiem,

kuriem nepieciešama tik ilgstoša pacietība un piespīšanās, kad mājās galdi un plaukti ir pārsegti ar standarta pirkumiem?

Lidijai Kalinkai šajā sakarībā ir daudz ko teikt — praktiski tajos gandrīz četros desmitos darba gados skolā visas Līvānu sievietes paaudzes ir izgājušas cauri viņas darbmācības stundām. Starp citu, mūžā nav nekādas nācijas satapt darbmācības skolotāju, par kuru citi neteiktu, ka viņa ir stingra.

— Stingra, — tā cita caur citu sauca arī mazās Līvānu piektklasnieces, zibinādamas adāmadatas zekēs, kas bija kārtējais pašu rokām darināmais priekšmets darbmācības stundā.

— Stingra, bet taisnīga un laba, patiesa, — viņas papildināja savu vērtējumu.

Ja cilvēks pats kopš mazām dienām tik stingri pieradis pie precizitātes, pie sevišķas kārtības un pacietības, bez kā smalku darbu veikšana nemaz nav iedomājama, tad, loģiski, to viņš pieprasīs arī no citiem. Un ceturto klāvi, kuras nonāk pie skolotājas L. Kalinkas, meiteņu mātes nereti krīt panikā par tiem trijniekiem, kas pēkšņi parādās dienasgrāmatās. Bet skolotāja zina, ko grib panākt: vispirms pierašanos pie stingrām prasībām. Pacietība un kārtība — tā būs galvenā bāze, uz kuras vēlāk celt saimniekošanas prasmi, šūšanas un adīšanas, izšūšanas, gatavošanas, uzkopšanas mācēšanu. Un tomēr ar to pacietību ir kā ir. Meitenes labprātāk ķeras pie darbiem, kur ātrāk redzams gala rezultāts, ar sajūsmu pašas sev ko pašū, izcep vai uzvāra, bet pie tiem pašiem baltajiem darbiem (to vietā pēc programmas var izvēlēties citus) nepiedabūs. Arī kopšana pēc darba virtuvē ne sevišķi pievelk... Un šuvumu apdare? Drīzāk atnesīs veikalā pirktu importa mantu, lai pierādītu, ka vīles var aizlikt tāpat,



ATTEĻA: skolotāja Lidija Kalinka ar čaklākajām adītājām Ainu un Intu jau aplūko, kas būs jāmacās priekšdienās.

J. SILICKA foto

nevis pacentīsies tās apstrādāt ar atsevišķām detaļām, kā to prasa darbmācības grāmata.

— Mūsu stundas nav tikai darba stundas, — teica skolotāja. — Tās mums arī ir savdabīgas audzināšanas stundas, kad runājam par draudzību, mīlestību, par meitenes, sievietes pašcienu, savaldīšanos, piedošanu. Rokdarbi necieš steigu, tāda rimta darbošanās atrais sirdis, dara valstīdīgākas. Meitenes lieliski prot priekš par pozitīvo un negatīvo savas ģimenes. Vislielākais gandarījums manā dzīvē bija, kad vienpadsmitās klases absolvente, savā izlaidumā man pasniegdama ziedus, ausīs iečukstēja paldiņus par to, ko esmu iemācījusī.

Līvānu 1. vidusskola šodien var lepoties ar labu darbmācības bāzi. Plašas telpas, kur ir praktiski viss nepieciešamais: gan plītis, galdi, trauki kulinārijas nodarbībām, bagātīga telpa rokdarbu stundām. Lidija Kalinka vada arī meiteņu darbmācības

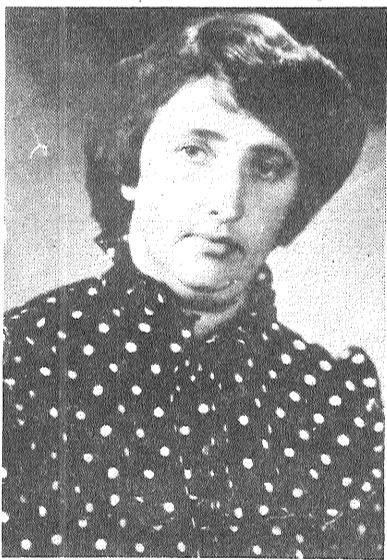
skolotāju rajona metodisko apvienību.

— Tātad jūs varat pastāstīt, kur vēl rajonā ir tās vietas, uz kurām jauniešiem pušiem braukt sievu raudzīties, no kurienes pārvest «zvaigžņu segu audējiņu» un jo čaklu mājas kopējiņu?

— Droši var nolūkot darbmācības skolotāju Z. Ancānes (Rožupes astoņgadīgā skola) un M. Kavinskas (Riebiņu vidusskola) audzēknes. Labi meitenes ģimeniskā siltuma un mājības uzturēšanai sagatavo arī darbmācības skolotājas abās Preiļu un Līvānu 2. vidusskolā, abās Aglonas skolās. Dravnieku astoņgadīgajā skolā.

Par ko ar Laimu pirms savas lielās dienas runās šīs dienas skolniece? Vai pašpārliecināti neatmetīs ar roku: gan jau, sievietei un vīrietim taču vienādas tiesības, domāt, arī pienākumi. Vai, sirdij mulstot, lūgs Laimas padomu mācēt būt sievai, mātei, saimniecei?

...AR LAIMIŅU RUNĀJOS



No ģimenes fotoalbuma izņemts Veltas fotoattēls.



Smaidus dāvā Lilīta, Edgars un Jānis.

MĀJAS sagaida ar rindu rindām nostieptām veļas auklām, uz kurām uzkārt drēbju gabalu daudzums vien spēj iedvest apbrīnu pret to mazgātāju. Izrādās, tas vēl nav viss. Gabaliņu tālāk cita šnore kā krāsainus karodziņus plandina drēbītes, kuru izmēri liecina par valkātāja tikai dažos mēnešos skaitāmo dzīvi.

To, ka mājās vairākas stundas no vietas varētu nebūt māmiņa, kurai divus mēnešus vecs bērniņš, bija grūti iedomāties. Un tāpēc tik droši (bez iepriekšējās brīdināšanas) devāmies uz kolhozu «Zelta vārpa» pie Cērmnieku ģimenes. Izrādījās, ka māte kopā ar vecmāmiņu ir aizbraukusas uz Līvāniem iepirkties. Taču mazulīte Dačīte vismaz piecu brāļu un māsu ielenkumā jutās tik omulīgi, savam vecumam tik neierasti nīpri pūlējās saslīet sīko augumiņu, ar visu izturēšanos paužot savu sabiedriskumu un vēlēšanos pievienoties vecākiem. Bet septītklasniece Vija un piektklasniece Anita tik prasīgi prata viņu apkopt, ka kļuva skaidrs — mammās prombūtne mazajai nekādas neērtības nerada.

Saka, bērni ir ģimenes spoguļi, kurā palielinātā veidā redzams viss labais un sliktais, kas pastāv pieaugušo attiecībās. Mājās esošie astoņi bērni (pavisam Cērmnieku ģimenē ir pieci brāļi un piecas māsas) ar savu izturēšanos, rīcību un uzvedību reljefi zīmē mātes un tēva portretu, ģimenē valdošo atmosfēru. Piekļājīgi un laipni viņi atbild uz jautājumiem. Palūgti nofotografēties, saņem vecākus māsu norādījumu pārmainīt mājas apģērbus pret svētdienīgākiem. Pati viņa veikli sarūpē no skapiem tīrus kreklus un bikšes: pavisam īsā brīdī, kaut kā nedzirdami un nemanāmi, bez kaprīzēm un vilcīšanās visi jau sakārtojušies. Un vienīgi četrgadīgajam Guntaram un divgadīgajam Edgaram nosmulētos vaigēļus nomazgā un palīdz pārģērbties māsas. Pacietīgi, pieraduši rēķināties ar otra interesēm, darbiņi — tādi viņi

skaidrāk par skaidru rāda, kādas prasības viņiem izvirza māte: būt paklausīgiem, strādīgiem, nekildoties. Tēvs ir mājās, rosās bērnu vidū, bet viņa balss nepaceļas pāri vispārējam fonam.

— Vai nekad nenākas ķerties pie bargākiem ietekmēšanas līdzekļiem? — jautāju tēvam. Kad viņa nav istabā — tieši un provocējoši pašiem bērniem: vai tētis un mamma jūs neieper, vai saklīdz uz jums? Abos gadījumos atbildes ir noliedzošas.

Par Veltu un Albertu Cērmniekiem tikai labas atsauksmes nācās saņemt arī sabiedrībā. Grūti? Vairāk nekā skaidrs, ka ir grūti — gan auklēšanas, barošanas un apkopšanas rūpes ir grūtas, gan vēl grūtākas ir tās rūpes, kad bērni iziet pasaulē. Skolā vai tehnikumos (kur mācās abi vecāki — Ineta un Ainārs). Jo aizvien taču katras mātes sirdī ir bažas, vai viņas bērns neapkaunos vecākus, dzimto māju. Taču no Veltas nekad neviens nav dzirdējis sūdzēšanos par nogurumu, par grūtībām. Abas ar vecmāmiņu kopj saimniecību, lopus, gādājot, lai saime aizvien būtu veselīgi un garšīgi paēdusi. Par svaiga piena dzeršanu un izskriešanu pa āru daļrūnīgi stāstīja visu ģimenes locekļu sejas ar maigi rožainajiem vaigiem aplumiem. Ne vēsts no pilsētniekiem raksturīgā ziemas bāluma!

Vai grūti arī tēvam, tik lielās ģimenes galvai? Protams. Jo stipra un laimīga ģimene var turēties tikai stiprā ligzdā. Jaunais, skaistais, plašais kļeģeļu nams ir paša saimnieka roku veiktais darbs tajā laikā, kas paliek pāri pēc atslēdznieka vai kombainiera pienākumu veikšanas. Nu vietas visiem ir pietiekami. Vecais nams vairāk saimniecības darbiem, bet jaunā māja ar glītajām mēbelēm, puķēm, dekoratīvajiem audumiem aicināt aicina atpūsties.

Aizkustinoša ir pieķeršanās un satīcība brāļu un māsu starpā. Jau krietnu stundu pirms tam, kad no skolas autobuss atvīzināja

Viņu, Anitu un Gati, mājas ceļi galā ik reizes kā krāsainas bērnlapītes tupēja Lilīta, Jānis un Guntars. Sogad Lilīta un Jānis jau ir septiņgadīgo un sešgadīgo pirmo klašu skolēni. Taču Guntaram līdzī pārnācējus sagaidīt tuntuļo Edgars. Tradicionāla un gadiem nemainīga aina Cērmnieku mājās.

Ne tikai strādīgi un paklausīgi ir šo māju bērni. Viņi arī pietiekami apdāvināti. Ir starp viņiem labi zīmētāji, sportotāji, dejojāji, visi labprāt lasa grāmatas. Ciema tautas namā bieži dzirdams Anitas un Gata skanīgais duets, un arī pati māmiņa viena vai ar ģimeni nekad nepalāiz garām sarīkojumus centrā.

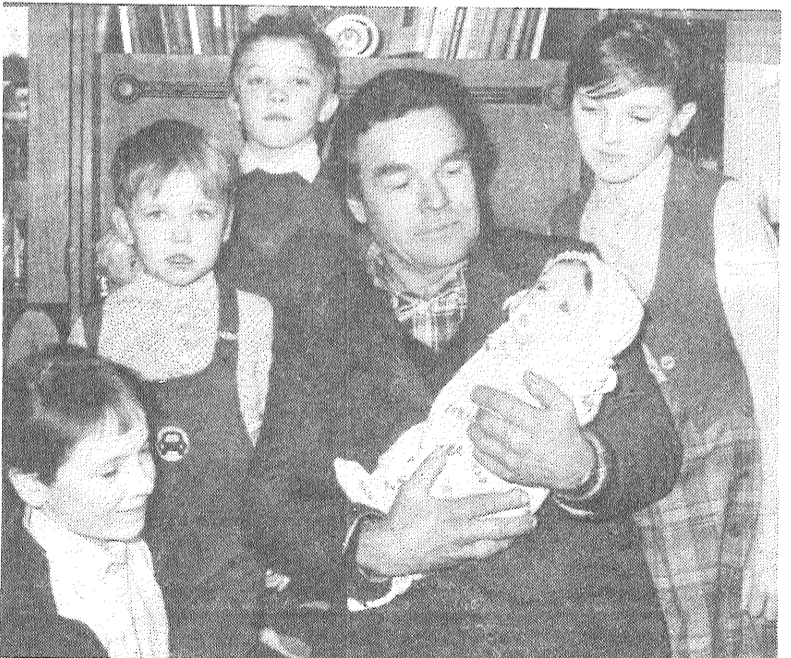
...Šķiet, L. Tolstojs bija tas, kurš teica, ka laimīgas ģimenes visas ir vienādas, nelaimīgās atšķiras katra ar savu sāpi. Patiešām, mājās, kurās dzīvo laimīgas ģimenes, vispirms ir raksturīga

cieta laulāto draugu starpā, rēķināšanās vienam ar otra interesēm, iekļūtība un savstarpēja palīdzība. Bērni, kas aug šādās ģimenēs, ir kā dimanta 'daudzskaldnis, kur visas viņiem tūvo cilvēku labās īpašības atspoguļojas desmitkārt.

...Cērmnieku mājas pavadija ar sniega cietoksni, pie kura nopēdotais sniegs liecināja par daudzām varenām «kaujām». Un ar klusu kņadu zīlīšu barotavā...

Par ko ar Laimiņu kāzu priekšvakarā runāja Velta? Un vai vispār visiem tā nemams un pasākams? To taču neprasaka arī tautasdziesma. Vienkārši pieņem, ka tas brīdis sarunai ar Laimu tāpat jau katrai stāv priekšā. Pieņem, ka pēc Laimas vārdiem mēs arī dzivosim...

L. RANCĀNE



Kas teicis, ka Sieviešu diena vīrietim avīzē būt isti neiederas? Bez stipras ģimenes ligzdas, bez stipra un droša vīrieša pleca arī sievietes un mātes laime nav iedomājama. Alberts Cērmnieks ar ģimenes atvasītēm Daci un

Anitu, Viņu, Guntaru, Gati. Fotogrāfijas nav Inetas un Aināra — Vecbebru un Cēsu profesionālo tehnisko skolu audzēkņu.

J. SALNAS foto

Kopīgs darbs



Zundānu tautas nama direktore Terēzija Jasinska — Latvijas LKJS XXIII kongresa delegāte, nu atgriezies savā ciemā. Kongresā gūtie iespaidi ir lieli un neaizmirstami. Šodien Terēzija Jasinska dalās iespaidos par dzirdēto, izjusto, līdzpaņemto:

— Ja tev līdzās cilvēki, ar kuriem ir lietišķa saruna par vēl radošāku jaunatnes organizācijas darbu, ja izteikti konkrēti priekšlikumi, lai atrisinātu visas tās problēmas, kuras skar mūsu republikas jaunatni, tad nedrīkst būt vienaldzīgs. Komjaunatnes foruma gaitā izteikti reāli priekšlikumi, kuri jāsteno jaunatnes audzināšanā, sabiedriskajā dzīvē.

Ar lielu interesi klausījies Rīgas pilsētas Kirova rajona komjaunatnes komitejas pirmā sekretāra Ziedoņa Cevera uzstāšanos. Viņa saruna ar komjaunatnes kongresa delegātiem bija pamudinājums meklēt un rast kontaktus ar grūti audzināmajiem jauniešiem. Izziņāt viņu intereses, pamudināt viņos zināšanu alkas par kultūras, mākslas, dzīves vērtībām. Galu galā — darīt daudz vairāk, lai jaunieši būtu mazāk patērētāji, bet vairāk iniciatori, meklētāji.

Mani kā kultūras darbinieci šīs problēmas uztrauc ļoti. Nespēju bez bažām nolūkoties uz tām vienaldzīgajām sejām (piecpadsmīt, astoņpadsmitgadīgi zēni un meitenes), ko nereti vērojam diskotēku auditorijās. Interese tikai par to, lai mūzika būtu skaļāka un ārzemnieciskāka. Satriec, ka mūsu zēni un jauniešus diskotēkas laikā dvēš: «Atkal latviešu estrāde...». Aiz neziņas, aiz neizpratnes? Tāpēc mums, kultūras dzīves organizētājiem, komjaunatnes aktīvam nopietnāk «jāielaužas» padzīvētājiem sirdīs, jāpalīdz viņiem atšķirt patiesās vērtības no sēnalām.

Kongresā jaunais arhitekts Jānis Dripe, manuprāt, turpināja sarunu par neatrisinātām, sasāpējušām problēmām. Jo nevar būt tā, ka viens otrs mūsdienu jauniešis ir pārvērties par staigājošu reklāmu. Nedrīkst nezināt savas tautas vēsturi. Izskanēja pamudinājums katrā rajonā izveidot radošas jaunatnes savienību. Tur tad arī kā strautiņā pa pilienam satecētu jauniešu idejas. Vērtīgākās varētu ne tikai izsi-

jāt, bet arī pārņemt. Es personīgi balsoju par šādu radošās jaunatnes savienību.

Jaunatnes foruma delegāti ar interesi klausījās žurnālista Aivara Klavja un citas uzstāšanās, kuras pamudināja nepaļaut vienaldzīgi garām pusaudžu vēlmei visu tikai nokritizēt, noliegt. Pašiem nedarot neko. Konkrēti to varētu attiecināt arī uz jauniešu attieksmi pret kultūras dzīvi. Jaunieši saka, mums nav kafējnicu, nav plašu kultūras namu. Jā, arī no komjaunatnes kongresa tribīnes nereti izskanēja vārdi, ka jābūt labai kultūras iestāžu materiāli tehniskajai bāzei, telpas vajag gaumīgi noformēt. Labi — būs ar laiku mums kultūras pilis, būs jaunatnes kafējnicas. Bet — ko mēs tur darīsim? Vai šīs nebūs skaistas, bet tukšas telpas? Kāpēc jau šobrīd mēs neesam gatavi atrast kaut nelielu, bet mājīgu vietu interešu klubam, pašdarbībai, sevis nodarbināšanai?

Rosinošas bija tikšanās ar citu rajonu delegācijām. Iepazīnos ar Gulbenes rajona kultūras nama direktori, ar interesi klausījos liepājnieku ierosinājumu — radoši pieiet videoprogrammu papildināšanai. Lai tā nebūtu tikai diskotēka televizora sabiedrībā. Te ir par ko pārdomāt arī komjaunatnes mūsu rajona komitejai, kura uzsākusi videoprogrammu demonstrēšanu jauniešu auditorijās.

Mūsu rajona delegācijai bija tikšanās ar Rīgas pilsētas Lenina rajona aktīvu, Daugavpils pilsētas un rajona delegācijām.

Rīgā pavadītās dienas man nebija tikai mirklis tikšanās ar domubiedriem. Tā bija ista svētku un darba maiņa. Tas bija pamudinājums nestāvēt nomaļus no tām lielajām pārvērtībām, kas pašlaik notiek mūsu valstī. Nebūt nogaidītājam, bet būt atbildīgai par sava darba iznākumu. Jo mēs visi darām kopīgu darbu.

A. ILJINA

ATTEĻA: Latvijas LKJS XXIII kongresa delegāte Terēzija Jasinska šoreiz gaidīta viesnā Līvānu 1. vidusskolas jauniešu kolektīvā.

J. SILICKA foto

Redaktora v. P. PIZELIS

INFORMĀCIJA

Preiļu rajona vecākais valsts notārs izbraukumā pieņem Līvānu zonas, kā arī citus ieinteresētos pilsoņus Līvānu pilsētas izpildkomitejas telpās ceturtdienās no plkst. 10.20 līdz 16.00, sākot ar š. g. 12. martu.

PARDOD grūnu 4. piena govi. Rudzētu clemā, «Pīlpsalā». G. Būvmeistere.

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Vladislavam Utinānam, no MĀTES uz mūžu atvadoties.

Preiļu elektrisko tīklu rajona kolektīvs

Es valrs nerodu to taku,
Kas uz mājām pārvest zin...
Laikam jāpaliek tai kalnā,
Kuru balts, balts klusums tin.
(E. Sudmale)

Izsakām dziļu līdzjūtību Evaldam Zepam sakarā ar BRĀĻA nāvi.

M. Gorkija kolhoza valde

Ir sāpes, ko nespējam dalīt
uz pusēm,
Nav tādu vārdu, kas mierināt
spētu.
Nostājas blakus tev draugi un
klusē,
Kaut vai tā lai tev palīdzētu.
(A. Skujīna)

Izsakām dziļu līdzjūtību Evaldam Pumpuram sakarā ar MĀTES nāvi.

Kinodirekcijas kolektīvs

Apsveikumi

Gaišajos pavasara svētkos — Starptautiskajā sieviešu dienā sirsniņi sveicam agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» sievietes. Čaklās un rosīgās darba darītājas, ģimeņu pavarda siltuma glabātājas un jaunās paaudzes — mūsu maiņas — audzinātājas. Novēlam jums arī turpmāk možu garu, izturību, veiksmes, pateicības algu par jūsu lielajiem darbiem sabiedrības un valsts labā!

Agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» administrācija, partijas, komjaunatnes un arodbiedrības komitejas

No jūsu glāsta zaros saplaukst ziedi,
Un mara vējos jūsu elpu jūt.
Jo laikam gan bez jums šie pavasari
Nemaz uz zemes nevarētu būt.
(L. Vāczemnieks)

Sirsniņš pavasara svētku sveiciens mūsu sievietēm! Labu noskaņojumu, vieglu soli ikdienā, smaidu sejā vēlam katrai!

M. Gorkija kolhoza valde, arodkomiteja

Sirsniņi apsveicam kolektīva locekles Starptautiskajā sieviešu dienā!

Preiļu rajona patērētāju biedrības kooperatīv-sālveikala administrācija un arodkomiteja

Sveicot sievieti, mēs sveicam sauli,
Dzīvību, mīlu, plauksmi, darbu un laimi.
(J. Brežģis)

Vislabākie novēlējumi K. Marksa kolhoza sievietēm, visām mūsu čaklajām darba darītājām Starptautiskajā sieviešu dienā — 8. martā!

Vēlam vienmēr un visur radošus panākumus, laimi personīgajā dzīvē, stipru veselību!

Kolhoza valde, kolhoza partijas komiteja un arodkomiteja

Pa dzimtenes pelēkiem ceļiem
Daudzus gadus vēl iet,
Nemierā skanošiem soļiem.

(O. Vācietis)

Sirsniņi sveicam kolektīva sievietes Starptautiskajā sieviešu dienā — 8. martā.

Preiļu 21. PMK administrācija un sabiedriskās organizācijas

Ar sirdi jaunu un ar sirdi sirmu,
Ar šūpuli, kas bērza likstē kārts,
Ar mīlestību pēdējo un pirmo
Kā zieds ar zemi saudzis tavu vārds.

(O. Vācietis)

Sirsniņi sveicam jūs Starptautiskajā sieviešu dienā — 8. martā! Novēlam labu veselību, veiksmi darbā un laimi dzīvē!

Kolhoza «Dzintars» valde, partijas, arodbiedrības un komjaunatnes organizācijas

Vēl saulei aizvien augstāk jākāpj,
Jo vietām kupenas — līdz žogam,
Bet pavasaris arī šogad
Jau astotajā martā sākas.

(Z. Purus)

Gaišajos pavasara svētkos — 8. Martā —sirsniņi sveicam saimniecības un ciema sievietes! Vēlam laimi, veselību un panākumus darbā!

Kirova kolhoza valde un sabiedriskās organizācijas

Skriet, pat saule, liesmotāja spožā,
Un pat gājputni pie tevis šodien steigs,
Visa mūsu zeme plauksmē možā
Šodien tev tavos svētkos sveiks...

(M. Kempe)

Sirsniņi sveicam saimniecības sievietes Starptautiskajā sieviešu dienā! Vēlam liksmus un skaistus svētkus, vislabākās sekmes darbā, veselību un laimi personīgajā dzīvē!

Sovhoza «Rudzāti» administrācija un arodkomiteja

Godājamās sievietes!
Sirsniņi sveicam jūs Starptautiskajā sieviešu dienā! Vēlam jaunus panākumus darbā, stipru veselību, laimi un mieru visā pasaulē!
Preiļu pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomiteja

Jūs Dzimtenei un dzīvei simbols esat,
Jūs visu lietu skaislā pamatkaņa,
Jūs mazās rokās pasaul's loku nesat.

(Rainis)

Prieku, laimi, veselību un dzīvesprieku Starptautiskajā sieviešu dienā vēlam Dzeržinska kolhoza un Salas astoņgadīgās skolas sieviešu kolektīviem!

Lai balta saule jums gājumā garā,
Lai tumši mākoņi aizstaidzas garām!
Sauli sev saglabāt jūsu varā,
Lai visu mūžu tā silda jūs!

(Z. Purus)

Sveicam savas saimniecības sievietes 8. Marta svētkos!

Kolhoza «Sīlukulns» valde un sabiedriskās organizācijas

Ne jau vienmēr pateicība skaļa,
Ne jau vienmēr svētku diena sauc,
Ikdienā mil stipru darba tērpu,
Cilvēku, kurš padarījis spēj daudz.

(N. Dadzīte)

Sirsniņi apsveicam visas mūsu kolektīva sievietes pavasara svētkos — Starptautiskajā sieviešu dienā!

Kolhoza «Sarkanā ausma» valde un sabiedriskās organizācijas

Dārgās sievietes! Sirsniņi sveicam jūs Starptautiskajā sieviešu dienā! Vēlam jums labu veselību, labas sekmes darbā, laimi personīgajā dzīvē!

Preiļu sakaru mezgla administrācija, partijas birojs, arodbiedrības un komjaunatnes komiteja

Jums rokās tiek likta
Darba un sadzīves rota,
Protiet to vienmēr
Skaistu un spožu post!

(N. Zariņa)

Starptautiskajā sieviešu dienā sirsniņi sveicam sievietes — tirdzniecības darbinieces! Vēlam daudz laimes, prieka, enerģijas ikdienā un svētku reizēs!

Ikdienas pieprasījuma preču tirdzniecības apvienības administrācija un arodkomiteja

Cienījamās sievietes, patērētāju kooperācijas darbinieces! Sirsniņi sveicam jūs Sieviešu dienā! Vēlam mierīgas debesis, laimi, veselību, panākumus darbā!

Valsts tirdzniecības un patērētāju kooperācijas darbinieku arodbiedrības rajona komiteja

Cienījamās sievietes! Sirsniņi sveicam jūs Starptautiskajā sieviešu dienā! Vēlam stipru veselību, prieku un un laimi jūsu ģimenēm! Lai virs mums vienmēr ir miera laika debesis!

Preiļu rajona patērētāju biedrības sagādes kantora administrācija un arodkomiteja

Ir labu vārdu daudz ikkairam,
Ar tiem var mierināt un sveikt,
Mēs gribētu tos vārdus airast,
Kas spēj par visu paldies teikt!

(V. Grenkous)

Sirsniņi sveicam kolhoza sievietes 8. Marta svētkos! Vēlam neizsikstošu enerģiju ikdienas rūpēs, būt dzīvespriecīgām un laimīgām!

Lenina kolhoza valde, partijas birojs, arodkomiteja un komjaunatnes komiteja

Sveicot sievieti, mēs sveicam sauli,
Dzīvību, mīlu, plauksmi, darbu un laimi.

(J. Brežģis)

Sveicam Starptautiskajā sieviešu dienā padomju saimniecības «Rušona» darbinieces!

Padomju saimniecības «Rušona» arodkomiteja

Pār kalniem kad cīruļi projām skries,
Es gribēšu atpakaļ lūkoties:
Visskaistākais pasaulē — sievietei!

(G. Selga)

Sirsniņi sveicam Starptautiskajā sieviešu dienā Oskalna kolhoza, Rožupes astoņgadīgās skolas, pirmsskolas iestādes «Bitīte» sieviešu kolektīvus!

Novēlam labu veselību, laimi, prieku un panākumus darbā!

Oskalna kolhoza valde, partijas komiteja un arodkomiteja

Kaut jūs visam mūžam saglabātu
Dzidra pavasara rīta svaigumu,
Asu domu, iejūlīgu prātu,
Jūtu spēku, siržu maigumu!

(J. Lasmanis)

Sirsniņi sveicam saimniecības un ciema sievietes 8. Martā! Vēlam liksmus un skaistus svētkus, vislabākās sekmes darbā, veselību un laimi personīgajā dzīvē!

Raiņa kolhoza valde un sabiedriskās organizācijas

Sveicam sieviešu kolektīvu Starptautiskajā sieviešu dienā! Vēlam visām stipru veselību, panākumus darbā, laimi, prieku, možu noskaņojumu!

Preiļu rajona patērētāju biedrības vairumtirdzniecības bāzes administrācija un arodkomiteja

Tāpat kā bites sakrāj šūnās medu,
Tā protiet sirdi saules starus krāt!

(A. Imermanis)

Sirsniņš pavasara sveiciens mūsu sievietēm!

Kolhoza «Rīts» valde un sabiedriskās organizācijas

Par visu, visu to,
Ko mūsu laimei darāt,
Mīļš sveiciens šodien jums
No mums un pavasara.

(L. Pēlmanis)

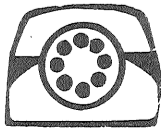
Sirsniņi sveicam kolhoza sievietes Starptautiskajā sieviešu dienā!

Pateicamies par apzinīgu darbu, novēlam labu veselību, možu un laimi ģimenē.

Kolhoza «Vārkava» valde, partijas pirmorganizācija, arodkomiteja un komjaunatnes pirmorganizācija

Laikraksts «Lenina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Приельского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Преиля, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.



REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.
TĀLRUNĀ: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, sekretariāts — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, kultūras un sporta nodaļas — 21759, partijas dzīves, skolu un vēstulju nodaļas — 21996, vietējo padomju darba, rūpniecības un celtniecības nodaļas — 22203, fotokorespondents — 21985, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13 727 eks. (latv. val. 9 807 eks., krievu val. 3 920 eks.).

1. nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums. Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400. Daugavpils, Valkas ielā 1. Indeks 68169. Pas. 358.